

Sygn. akt II CSK 878/16

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa A. O. i Ł. O.
przeciwko H. K. i T. S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 czerwca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 23 czerwca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powodów na rzecz każdego z pozwanych po 3.600
(trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona

w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik powodów A. O. i Ł. O. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 23 czerwca 2016 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparła na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Istotne zagadnienie prawne sprowadzało się do pytania: „czy w toku postępowania o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym popełnionym w związku z prowadzonymi robotami budowlanymi za moment powzięcia przez poszkodowanego nieposiadającego wiedzy specjalnej z zakresu budownictwa, informacji o osobach obowiązanych do naprawienia szkody wystarczające jest dowiedzenie się przez niego o samym zdarzeniu oraz danych osobowych uczestników procesu budowlanego, czy też stwierdzenie przez specjalistów wystąpienia pozostałych, określonych w przepisie art. 415 k.c., przesłanek warunkujących ich odpowiedzialność, to jest winy i związku przyczynowego pomiędzy podjętym działaniem lub zaniechaniem i szkodą”.

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem za istotne zagadnienie prawne uznaje się problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter nowy i rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności, a wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/2013, nie publ.).

Powyższych wymagań nie spełnia sformułowane w skardze kasacyjnej pytanie odnoszące się do wykładni art. 442¹ § 1 w zw. z art. 415 k.c. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że bieg przedawnienia terminu z art. 442¹ § 1 k.c. rozpoczyna się od otrzymania przez poszkodowanego takich informacji, które, oceniając obiektywnie, pozwalają z wystarczającą dozą

prawdopodobieństwa przypisać sprawstwo szkody konkretnemu podmiotowi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2016 r., II CSK 442/15, nie publ.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2006 r., I CSK 176/05, nie publ.). Nie było zatem podstaw do przyjęcia, że powołana w skardze kasacyjnej kwestia stanowiła zagadnienie nowe i dotychczas niewyjaśnione.

Skarga kasacyjna nie była także oczywiście uzasadniona. Pełnomocnik powodów nie wykazał, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Nie stanowi takiego naruszenia - w niekwestionowanych okolicznościach sprawy - przyjęcie przez Sąd drugiej instancji, że powodowie w dniu 1 sierpnia 2011 r. mieli informacje, które pozwalały z wystarczającą dozą prawdopodobieństwa przypisać sprawstwo pozwanym.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanych zawarty w odpowiedziach na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 6 w zw. z 10 ust. 4 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800) oraz § 2 pkt 6 w zw. z 10 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804).

